

Biskop Solveig Fiskes appell på Yemanedagen

Triangelen, Gågata i Hamar 8.januar 2021

En plass å være heime. Et sted å høre til.

Det er mer enn en lengsel. Det er et sterkt behov.

Det er et av fundamentene i livet.

Av og til bryter vi opp. Vi har alle erfaringer av frivillige oppbrudd.

Noen har kjent seg drevet til oppbrudd, ja kanskje til og med erfart å måtte flykte. Oppbruddet bærer i håp om nytt fotfeste og et sted å høre til.

Vi vet at for mange tar det lang tid fra oppbruddet skjer til den dagen en igjen kan si: Her heter det heime. Her hører jeg til.

Midlertidigheten er en stor utfordring i asylsituasjonen.

Asylmottak er ikke et sted hvor man kan slå seg til ro. Selv om jeg er sikker på at de som jobber på asylmottak gjør sitt beste for at asylsøkere skal kjenne størst mulig grad av trygghet, av å høre til, så vet vi: *Dette er midlertidig*. Det skal komme noe annet, noe vi ikke vet hva er. Midlertidigheten er ikke god når tida blir for lang.

Mange av de asylsøkerne jeg har fått møte som biskop har vært preget av mot og håp. Det skal mot til å bryte opp. Det nødvendige oppbruddet krever mot. Det krever også håp. Noen ganger er håpet realistisk, andre ganger bare en fjern drøm. Men la oss ikke dømme andre menneskers håp!

Håpet bærer i seg retning og livskraft, noe som er helt nødvendig for å skape den gode og nødvendige forandringen.

Virkeligheten til mange i Norge er at de er i en tilstand av midlertidighet.

Det er en situasjon som oppleves som nærmest uutholdelig, og vi vet at en del av våre medmennesker har vært i denne tilstanden i tiår.

I 2019 ble det gjort et politisk vedtak om en engangsløsning som skulle bøte på noe av denne utfordringen. Nå i ettertid ser vi at langt færre enn håpet har fått opphold gjennom denne løsningen.

Det er selvsagt ikke slik at alle lengeværende asylsøkere skal få varig opphold, men det må allikevel være mulig å finne gode og verdige løsninger for de mest sårbare, og gjøre at når de først er her, så vil de få livsbetingelser som ivaretar menneskeverdet.

Vi kan ikke være stille i møte med en slik urett, og derfor har biskopene nå i vinter sendt et åpent brev til justisministeren hvor det tydeliggjøres at de lengeværende ureturnerbare asylsøkernes «humanitet og menneskeverd kaller på vårt ansvar» og at vi håper «regjeringen evner å finne gode politiske løsninger som ivaretar menneskeverdet og helsen til denne sårbare gruppen som lever midt blant oss».

Et nyttårshåp er derfor at 2022 kan gi en forandring i det menneskelige fellesskapet, at vi utvider og inkluderer mennesker i en vanskelig situasjon i større grad.

Slik kan vi bidra til å skape nytt fotfeste når mennesker som har brutt opp, kommer til oss. Slik kan vi begrense midlertidighet og usikkerhet.

Menneskers lengsel etter å høre til, skal og kan ikke skal møtes med et uendelig «vent». Ikke med 25 år på ulike asylmottak, som Yemane måtte oppleve.

Vi må gjøre det vi kan for at dem som av kommer hit til oss kan møtes med et «Velkommen!» Her er plass. Her kan du få være heime.